

Một ly cà-phê nóng, một bao thuốc lá đầy, một chỗ ngồi chiến lược (chỗ hắt có thể nhìn bao quát chung quanh mà không ai để ý tới hắt). Đó là tất cả những yếu tố cần thiết để hắt có thể hưởng một buổi chiều lý-tưởng.

Khói thuốc đậm đà ngấm vào phổi, cùng với hương vị cà-phê ấm làm hắt cảm thấy khoan khoái lạ lùng. Cuộc đời ở Mỹ quốc này đã làm hắt trở thành máy móc. Chỉ có những giây phút quý giá bên ly cà-phê là có thể để cho hắt còn cảm thấy chút giá trị của cuộc đời phiêu bạt. Nhìn thiên hạ bồn ba tới lui, hắt tự phong cho hắt cái chức quan sát viên xa hội, cái chức vị mà không ai có thể tước mất của hắt.

Nhìn mọi người đôn đả chạy đua với thời gian, hắt cảm thấy thương hại và... tự... khoái. Theo hắt, thời giờ là một phát minh lầm lẫn của nhân loại. Con người phát minh ra thời giờ để rồi trở thành nô lệ của chính nó. Riêng hắt, hắt cóc cần. Hắt cứ ngồi đây cho tới lúc nào chán thì thôi. Cảm hứng sẽ quyết định những hành vi của hắt chứ không phải cái đồng hồ. Hắt thả hồn theo khói thuốc, bay nhẹ vào không gian...

Ngồi ở vỉa hè Sài Gòn, nhìn những bộ ngực căng tròn, những đường cong nhún-nhẩy, cuộc đời sao vô-tư quá. Những khuôn mặt bình thản, những nụ cười tươi sáng, ôi, đời sao đẹp lạ lùng. Nhịp sống trôi lơ lửng, buồn vui một cách dửng dưng. Hắt yêu cái chữ tà tà. Tà tà là không nhanh, không chậm, không trắng, không đen. Tà tà rất thơ mộng, rất thoải mái. Tà tà đem đến cho hắt nét bình-thản của một vị cao tăng, nét nhàn hạ của con diều bay trong gió, nét thơ thới của một thằng vừa thăm xóm điểm về.

Tiếng chuông điện thoại reo đầu đó kéo hắt trở về với thực tại. Tiền điện thoại chưa đóng, lạng quạng là bị cắt đường dây. Phải nộp phạt mới được nối lại. Mẹ kiếp! Xứ này đầu có cho hắt tà tà, lúc nào cũng có chuyện để lo. Hắt đâm ra ghét tất cả những kỹ thuật tân tiến của cái xã hội này. Mua thuốc lá cũng từ trong máy, không còn cô bán thuốc để thương đầu ngõ. Mỗi lần bỏ bạc cắc vô máy, lúc nào cũng nơm nớp sợ bị mất tiền, có nỗi giận đá vào máy cũng như không, chỉ tội đau chân thêm. Không còn cái cảnh hết tiền phải lội bộ lên xóm trên để mua thuốc lá lẻ vì mắc cỡ, sợ cô nàng đầu ngõ biết hắt nợ. Đầu còn cô sinh tố đầu đường với nụ cười duyên dáng, với cái răng khểnh giết người, với dáng đi ưỡn ưỡn làm hắt nhúc nhối giữa hai chân. Điện thoại bị cắt hắt cũng chả cần, chỉ tội cái thiếu điều thuốc làm sao nói chuyện với đào. Không còn cái cảnh thập thò bên ngõ rình lúc bố mẹ nàng đi vắng. Tình xa, ôi tình xa! Cứ mỗi tháng đóng xong tiền điện thoại là hắt phải sống nhờ thùng mì gói. Đời sống vật chất hắt không cần nhiều. Chỉ cà-phê thuốc lá đầy đủ là hắt hài lòng. Ở đây chỉ có thời gian nhàn rồi là thiếu. Cái nhàn đã trở nên một một thứ xa xỉ phẩm mà ít ai được hưởng. Hắt đâu cần gì nhiều, cái quần jean đã bạc màu phong sương, đôi giày cũ kỹ sau nhiều ngày tháng lê lết đã chấp nhận hình thể đôi bàn chân hắt, hơi cong cong, đế giày vệt qua một bên vì cặp chân khuỳnh của hắt, cái áo khoác ngoài quá khổ của hội từ thiện cho, chỉ cần để hắt khỏi chết cóng. Hắt không cần ăn diện. Không hắt là hắt không muốn. Có lần hắt đã thử bỏ tiền ra sắm quần, sắm áo, trau chuốt con người hắt, nhưng nhìn kỹ lại thấy hắt cũng chả giống ai nên đành mặc kệ. Thậm chí hắt còn không nhìn ra hắt. Tóc tai nhờ bè bạn hớt, râu ria ít quá nên khỏi lo. Nhiều lúc hắt cũng muốn có hàm râu rậm cho có vẻ đàn ông một tí nhưng chuyện đó ngoài sự kiểm soát của hắt. Hắt ước gì râu trên mặt hắt cũng nhiều như một chỗ không ai thấy trên người hắt. Thật ra hắt cũng muốn bảnh bao sáng sủa như thiên hạ, nhưng cái tính tà tà của hắt không cho phép. Con gái thường chê hắt... dơ, hắt cũng biết vậy. Hắt không phải là mẫu người lý tưởng của các nàng. Tình cảm hắt phần lớn dành cho những mối tình xưa của thuở còn đi học. Hắt cũng có vài cô bạn gái ở xa. Hắt nghĩ nếu ở gần thì chắc các nàng cũng chạy hết. Tuy thân xác cần cố nhưng tâm hồn hắt không thiếu ướm ắt, chỉ khổ nỗi không ai hiểu thấu được tâm tư hắt. Hắt cũng có một vài thằng bạn tri kỷ để đầu lảo cho qua ngày đoạn tháng, nhưng cũng có nhiều chuyện không thể lộ được với nhau vì nó có vẻ ủy mị, yếu ớt, không hợp với cái hình ảnh thằng con trai lì đời mà hắt tự khoác cho hắt. Sự thất bại với phái nữ làm hắt đâm ra khó tính. Gặp ai hắt cũng chê, hắt nghĩ, dù mình có tán cũng không được, thôi thà cứ chê toáng lên cho nó xong. Hắt chê để che đậy những ham muốn ướm ắt trong lòng hắt. Che đậy để làm gì, hắt cũng chả biết. Hắt chỉ biết lẫn lộn với những hình ảnh ngày xưa, những hình ảnh đã từng làm hắt ngây ngất một thời.

Trời đã chấp choạng tối, hắt lồm lỏi lê bước trở về với thực tại không buồn để ý đến cô gái tóc vàng mắt xanh sau quầy vẫn thăm quan sát hắt, với một thứ cảm tình không tên.